

Om att ibland vilja slippa städade kvarter

Här har någon glömt en soffa. En ganska skabbig och ned-sutten soffa med ena armstödet trasigt och kuddarna borta. Bakom står ett par bilar och det ligger lite skrot runtom, till vänster skymtar en rätt stor bit korrugerad plåt, visserligen med ett hål i, men det är inte så ett särskilt stort hål. Framför plåten lutar sig ett bildäck och så lite mer korrugerad plåt där bakom.

I Stockholm kan man just nu boka sig för lediga och alldeles nybyggda lägenheter vid Sickla udde, ett par hundra meter över vattnet från Södermalm sett.

På detaljplanen, och från Barnängens kajkant på andra sidan kanalen ser det hela prydligt och pastellfärgat ut, trots att det just nu är en byggarbetsplats. Det skall bli politiskt korrekt och kretsloppsanpassat och lägenheterna skall vara stora, luftiga, ljusa och kosta exempelvis 7 364 kronor, för en tvåa. De är alla utrustade med egen tvättmaskin och torktumlare. Man ska ha utsikt över vattnet och utanför husen ska det antagligen vara ganska välsopat, där ska nog några barn springa och leka med en boll och mammorna ska hänga tvätt, eller också kan de strunta i det för alla lägenheter har ju torktumlare. Det skulle nog inte vara så populärt att glömma en rätt skabbig soffa där, och korrugerad plåt skulle kanske förslas bort meddetsamma, även om den var hel, och inte som på bilden, lite trasig.

För tre år sedan härskade Lugnet på Sickla udde. Lugnet var en av de allra sista skjulstäderna i Stockholm. En skjulstad är att betrakta som ett slumindustriområde. Där bågnade plåt-planken av allt skräp som staplades emot dem på insidan, där huserade lackverkstäder och bilplåtslagare och småsnickerier och bilmekaniker och något café med falukorvssmörgåsar och kaffe med sockerbitar och några bofasta, på husbåtar och ruckliga vindar ovanpå lagerlokaler och verkstäder.

Lugnet var ingen idyll, där fanns människor med svåra sociala problem och där förekom mycket stöld, en bil fick inte stå ifred länge, och gifter och föroreningar från de många industrierna har läckt ned i marken och förgiftat både den och sjön intill.

Men någonstans, här och var, på små oasplatser i städer och på landsbygd och överallt där människor samlas, borde man

kunna slippa det pastellfärgade och politiskt välsopade.

I Stockholm rev man city, Klarakvarteren, stora delar av Södermalm, i Göteborg Haga, Färjenäs, Klippan, Gamlestan och Majorna, det som fick vara kvar sanerades till prydliga tvåor och välanpassade kontorslokaler för den som kunde betala.

Utvecklingen är tragisk och trist och snart finns det inte en enda skjulstad i städernas omedelbara närhet kvar längre. Och man undrar vart alla ska ta vägen, som inte trivs i den nybyggda prydligheten?•